בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ב' בחשון תשס"ח (14 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

שתי יציאות

וַיִּגְוַע כָּל-בָּשָׂר הָרֹמֵשׂ עַל-הָאָרֶץ בָּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבַחַיָּה וּבְכָל-הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל-הָאָרֶץ וְכֹל הָאָדָם. כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת-רוּחַ חַיִּים בְּאַפָּיו מִכֹּל אֲשֶׁר בֶּחָרָבָה מֵתוּ. וַיִּמַח אֶת-כָּל-הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד-בְּהֵמָה עַד-רֶמֶשׂ וְעַד-עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן-הָאָרֶץ וַיִּשָּׁאֶר אַךְ-נֹחַ וַאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה. [בראשית ז' 21-23]

מחזה מחריד שאין כמוהו בתולדות האנושות חיכה לנח ומשפחתו בשעה שנצטוו לצאת מהתיבה. מלבד הדגים בים, שהיו הנצולים היחידים בעולם החי מהחרבן שאירע בשנה החולפת, לא נשאר שריד מכל מה שחיה לפני-כן. ומה הפלא, אם כן, אם כל מי ומה שהיה בתוך כלוב אחד גדול – צפוף ביותר – במשך שנה תמימה זו לא שש לצאת ממנו. איזה עולם יפגוש כאשר יצא? לפחות בתוך התיבה החיים מוכרים ואולי אף מובטחים... אך אין זה רצון ה' והציווי לצאת אכן מגיע.

וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר. צֵא מִן הַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבָנֶיךָ וּנְשֵׁי-בָנֶיךָ אִתָּךְ. כָּל-הַחַיָּה אֲשֶׁר-אִתְּךָ מִכָּל-בָּשָׂר בָּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל-הָאָרֶץ הוצא (הֵיצֵא) אִתָּךְ וְשָׁרְצוּ בָאָרֶץ וּפָרוּ וְרָבוּ עַל-הָאָרֶץ. וַיֵּצֵא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי-בָנָיו אִתּוֹ. [בראשית ח' 15-18]

רש"י שם לב כי המילה "הֵיצֵא" כתובה בצורה שונה בתורה, כ-"הוצֵא". כאשר מילה בתורה כתובה בשונה מהצורה שבה יש לקרוא אותה, עלינו ללמוד מהשינוי הזה, ועל כך מעיר רש"י: = "הוֹצֵא" כתיב, "הַיְצֵא" קרי; היצא – אמור להם שייצאו, הוצא – אם אינם רוצים לצאת, הוֹציאֵם אתה.= המשך הכתוב מעיד על הציווי הנוסף: להתחיל מחדש. אותו בורא עולם, אילו רצה, היה יכול בעצמו להתחיל את הכל מחדש, מבלי להשאיר שארית כלשהי. הוא החליט לעשות אחרת. צאו, שרצו, פרו ורבו – וכן עשו.
זאת יציאה אחת.

כאשר גברה סכנת החיים ללמוד תורה, הלך רבי שמעון בר-יוחאי ובנו ר' אלעזר והתחבאו במערה. התרחש נס ונברא להם [עץ] חרוב ומעיין מים. והיו פושטים את בגדיהם והיו יושבים עד צווארם בחול, שלא להישאר ערומים, וכל היום למדו. בזמן התפילה, היו מתלבשים, מתכסים ומתפללים, וחוזרים ופושטים את בגדיהם כדי שלא יבלו.
ישבו 12 שנה במערה. בא אליהו ועמד על פתח המערה ואמר: מי יודיע לבן יוחאי שמת הקיסר ובטלה גזירתו. יצאו, ראו אנשים חורשים וזורעים. אמר [ר' שמעון לבנו]: 'הרי אנשים אלה מניחים חיי עולם של לימוד תורה ועוסקים בחיי שעה לצורך פרנסתם.' כל מקום שנותנים עיניהם – מיד נשרף! יצתה בת-קול ואמרה להם: 'להחריב עולמי יצאתם? חִזרו למערתכם!' חזרו והלכו וישבו 12 חודש. אמרו: משפט רשעים בגיהנם 12 חודש ובוודאי כבר נתכפר להם חטאם בישיבה נוספת זו. יצתה בת-קול ואמרה להם: 'צאו ממערתכם.' יצאו ... אמר לו [ר' שמעון לבנו]:בני, די לעולם אני ואתה שאנו שנינו עוסקים בתורה כראוי.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ב' בחשון תשס"ח (14 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בערוב יום ערב שבת, ראו זקן אחד שהיה מחזיק שני צרורות הדסים, ורץ בין השמשות. אמרו לו, אלה – למה לך? אמר להם: לכבוד שבת. אמרו לו – יספיק לך בצרור אחד? ענה להם: אחד כנגד "זכור את יום השבת לקדשו" ואחד כנגד "שמור את יום השבת לקדשו". אמר לו לבנו, ראה כמה חביבין מצוות על ישראל. נתיישבה דעתם ולא כעסו עוד על שאין הכל עוסקין בתורה. [מסכת שבת ל"ג: - תרגומו של הרב ע. שטיינזלץ]

וזאת היציאה השנייה. [בע"ה, ההשלמה – בדף של יום ב']

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל